

Primera Jornada Maurici Serrahima (Barcelona, 28 de març de 2007). – La primera Jornada Maurici Serrahima, organitzada per la Societat Catalana de Llengua i Literatura, la Facultat de Filosofia de la URL i la Institució de les Lletres Catalanes de la Generalitat, esa la Sala Pere Coromines de l'Institut d'Estudis Catalans de Barcelona dimecres, 28 de març de 2007.

Maurici Serrahima i Bofill (1902-1979), intel·lectual compromès amb el seu temps, ha estat una figura important en la història cultural i política de la Catalunya del segle xx. Els sis voluminosos dietaris, *Del passat quan era present*, que van des de l'any 1940 fins al 1974, publicats amb motiu del centenari del naixement, són un material molt valuós per a conèixer d'una manera directa, i viva, la trajectòria polifacètica del personatge, i són també imprescindibles per a interpretar la història del nostre país durant tota una època.

Amb aquesta Jornada es va donar nova llum als múltiples vessants de Maurici Serrahima: a partir de la seva aportació al memorialisme, es revisaren els diversos aspectes de la seva contribució com a literat i crític, com a novel·lista, com a intel·lectual que es féu ressò d'un corrent de pensament cristià obert i europeu i, finalment, la interessantíssima faceta de Serrahima com a activista cultural i polític en els anys difícils del franquisme.

Josep Massot donà la benvinguda als assistents i cedí la paraula a Joaquim Molas, que encetà la Jornada amb la ponència «Serrahima, memorialista». Molas ens introduí a la personalitat i a l'estil sense replecs, però de gran envergadura literària, del Serrahima escriptor «espontani», que tenia Josep Pla de model. Els sis volums dels dietaris de Serrahima, a més d'una obra imprescindible per a conèixer la Catalunya de la postguerra, amb excel·lents retrats literaris, consideracions filosòfiques de primer ordre, crítica literària d'una gran agudesia i anàlisis polítiques, són un autoretrat on hom troba reflexions sobre el propi jo que dubta i que alhora se sent satisfet.

Lluís M. Todó, amb la comunicació «Serrahima i Proust», ens endinsà en les similituds, poc estudiades, entre Serrahima i l'admirat autor de *La recherche du temps perdu*, que, patint tots dos crisis asmàtiques, compartien un mateix estat d'esperit en els moments de crisi, en què el breu instant d'inconsciència, de discontinuïtat de la realitat, produeix un desequilibri en la percepció de la realitat exterior i una manera de narrar, com queda palès en el capítol XII de l'assaig *Marcel Proust*, que Serrahima publicà el 1971.

Sílvia Coll-Vinent ens introduí, a «Serrahima: els orígens literaris», en la relació entre les lectures i les malalties de la infantesa i l'adolescència de Maurici Serrahima, que el van reclore algunes temporades, moments en què es formà en la lectura dels clàssics catalans i europeus. D'aquesta manera es formà la seva formació literària autodidacta.

Carles Lluch repassà, a «Serrahima, novel·lista», la trajectòria narrativa iniciada el 1934 amb la novel·la *El principi de Felip Lafont*. Maurici Serrahima, que conreà poc aquest gènere, se sentí aviat decebut del premis literaris. Per bé que es formà en el postnoucentisme, Serrahima seguí un camí propi, molt valorat, entre d'altres, per Salvador Espriu.

Jordi Malé, amb la ponència «Serrahima, crític i teòric de la literatura», en destacà la faceta de crític literari, i sobretot se centrà en *Dotze mestres*, publicat el 1972, que aplega assaigs sobre la prosa i les figures humanes de dotze escriptors catalans indiscutibles, de Verdaguier a Sagarra.

Jordi Giró, que se centrà en el seu vessant de filòsof, abordà, a «Serrahima, home de pensament» les nombroses i interessants reflexions sobre el temps i l'existència que recorren l'obra del pensador que fou Maurici Serrahima.

Pere Lluís Font (amb un record inicial per a l'amic comú Jaume Lorés), destacà, en la ponència «Serrahima i el cristianisme postconciliar», el que representava per a Serrahima el fet de creure, qui, amb una fe gens turmentada, declarava que «la raó ens fa companyia». Serrahima, més evangèlic que no pas eclesiàstic, coincidí, entre molts d'altres, amb pensadors com Maritain, Mounier o Teilhard de Chardin. Igualment, se sentia a prop de Maragall, Chesterton, Mauriac i del seu mestre Josep M. Capdevila.

Albert Manent va cloure els parlaments amb «Serrahima, activista cultural i polític», en què repassà la vasta i incansable trajectòria política de Maurici Serrahima, que fou membre d'Unió Democràtica de Catalunya, que conegué la presó i l'exili i que destacà com a activista cultural en els anys tan foscos de la Catalunya franquista.

La cloenda de la Jornada va anar a càrrec d'Oriol Izquierdo, director de la Institució de les Lletres Catalanes.